

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΥΨΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ ἀπολύτρωσις καὶ ἀνύψωσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐγγύς.—Αὕτη θέλει εἶδθαι προάγγελος ἀπολυτρώσεως ἀπαξιαπάθης τῆς ἀνθρωπότητος.—Ἡ χρονολογία ταύτης κατὰ προδέγγισιν.—Τίνι τρόπῳ θέλουσι διαφύγει οἱ ἅγιοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ἐπερχόμενα.—Πῶς καὶ πότε θέλει βοηθήσει αὐτὴν ὁ θεός.—Ὁ τρόπος καὶ αἱ περιστάσεις τῆς τελικῆς αὐτῆς ἀπολυτρώσεως.—Ἡ ἀπολύτρωσις πρῶτον τῶν κοιμωμένων ἐν τῷ Ἰησοῦ.—Ἡ μεταλλαγὴ τῶν ζώντων μελῶν τῆς ἐκκλησίας.—Θὰ ἀποθάνωσιν οὗτοι ἢ οὐ; «Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι».

«Ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, διότι ἐγγίξει ἡ ἀπολύτρωσις ἡμῶν»—Λουκ. κα΄. 28.

ΔΙΑ τοῦ λύχνου τῆς προφητείας παρηκολουθήσαμεν ἐν τοῖς προηγουμένοις τὰ θαυμάσια γεγονότα τοῦ «θερισμοῦ» μέχρι τῆς καταλήξεως αὐτῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς μεγάλης θλίψεως διὰ τὴν ἡδὴ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὴν βαρυσήμαντον ταύτην περίοδον μέλλει νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἐπαγγελθεῖσα ἀπολύτρωσις καὶ ἀνύψωσις τῆς Ἐκκλησίας, τὸ κεντρικὸν σημεῖον τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἁγίων εἶναι πλέον ὁ χρόνος, ὁ τρόπος καὶ αἱ περιστάσεις τῆς ἀπολυτρώσεως αὐτῶν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὅτι ἅμα ὡς ἠθέλομεν ἀρχίσει νὰ βλέπωμεν τὰ γεγονότα τοῦ θερισμοῦ λαμβάνοντα χώραν, τότε δεόν νὰ προσδοκῶμεν ταχεῖαν τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐνδόξου ἡμῶν ἐλπίδος. Συνεπῶς, καθ' ὃν χρόνον ἡμεῖς παρατηροῦμεν τὰ συσσωρευόμενα τεκμήρια καὶ ἀποδείξεις τῶν σημείων αὐτῶν, ἀνυψοῦμεν τὰς κεφαλὰς ἡμῶν καὶ χαίρομεν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ἐπερχομένης δόξης, διότι ἡ πρωτὰ ἔρχεται, καίτοι βραχεῖά τις καὶ ζοφερά νυξ ἀνάγκη νὰ μεσολάβῃση. Οὐδ' εἶναι δὲ ἡ χαρὰ ἡμῶν αὕτη χαρακτηῖρος ἰδιοτελοῦς ἢ ἐγωῖστικῆς διότι ἡ ἀπολύτρωσις καὶ ἀνύψωσις

τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ θέλει εἶσθαι ὁ προάγγελος ταχείας ἀπολυτρώσεως ἀπαξάπαντος τοῦ γένους ἡμῶν ἀπὸ τῆς τυραννίας καὶ κακαθλίψεως τοῦ μεγάλου ἑξανδραποδιστοῦ, τῆς Ἀμαρτίας, ἀπὸ τῆς σκιᾶς καὶ τῶν ὀδύνων τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ δεσποτηρίου τοῦ θανάτου. «Οἶδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει...ἀπεκδεχομένη τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν» — «τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ. η΄. 22, 23), διότι, κατὰ τὴν προδιατεταγμένην βουλήν τοῦ Ἰεχωβᾶ, ἡ νέα τῶν πραγμάτων τάξις δὲν δύναται νὰ ἐγκατασταθῇ μέχρι οὗ ὁ μέγας ἄρχων, ὁ Χριστός πλήρης, Κεφαλὴ τε καὶ σῶμα, ἀναλάβῃ τελείως τὴν ἐξουσίαν.

Ὅτι ἡ ἀπολύτρωσις τῶν ἀγίων δέον νὰ λάβῃ χώραν καιρὸν τινα μετὰ τοῦ 1914, παρίσταται κατάδηλον, ἀφοῦ ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα, ὡς θέλομεν ἶδει, εἶναι ὠρισμένη νὰ γείνη κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, τὰ δὲ ἐξωρισμένα ἔθνη θὰ διαταχθῶσι τότε μετὰ ἐξουσίας νὰ ἡσυχάσωσι, καὶ θὰ ἀχθῶσιν εἰς τὸ νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν τοῦ Κεχρισμένου τοῦ Ἰεχωβᾶ. Πόσον ἀκριβῶς χρόνον μετὰ τοῦ 1914 καὶ τὸ τελευταῖον ζῶν μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ θέλει εἶσθαι πλέον ἐν δόξῃ, τοῦτο δὲν γνωρίζεται ἡμῖν ἀμέσως ἀλλὰ τοῦτο βεβαίως δὲν θὰ γείνη μέχρι οὗ τὸ ἐν τῇ σαρκὶ ἔργον αὐτῶν λήξῃ: οὐδὲ δυνάμεθα λογικῶς νὰ συμπεράνωμεν ὅτι οὗτοι θέλουσι παραμείνει ἐπι μακρὸν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου αὐτῶν. Μὲ τὰς δύο ταύτας σκέψεις ὑπ ὄψιν δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν κατὰ προσέγγισιν τὸν χρόνον τῆς ἀπολυτρώσεως.

Καίτοι ὑπάρχουσι σαφεῖς ἐνδείξεις ὅτι τινὲς ἐκ τῶν ζώντων μελῶν τοῦ σώματος θέλουσιν εἶσθαι μάρτυρες τῆς συμπυκνώσεως τῆς θυέλλης, καὶ θὰ συμμετάσχωσιν εἰς τινὰς τῶν θλίψεων καὶ δεινῶν τὰ ὅποια αὕτη μέλλει νὰ ἐπιφέρῃ, ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐνδείξεις ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν θέλει διέλθει καθ' ὀλοκληρίαν δι' αὐτῆς, οὐδὲ θὰ διατελέσῃ μάλιστα ἐπὶ πολὺ ἐν αὐτῇ. Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου. «Ἄγρυπνεῖτε ἵνα κατισχύσητε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι» (Λουκ. κα΄. 36), φαίνονται ὑποδηλοῦντες τὸ τοιοῦτον. Καὶ ἐντούτοις γνωρίζομεν ὅτι διερχόμεθα ἤδη τὴν ἀρχὴν τῶν θλί-

ψεων αὐτῶν (τῶν ἐπὶ τῆς καὶ ὄνομα Ἐκκλησίας θλίψεων, τῶν συμπαρομαρτουσῶν εἰς τὴν δοκιμασίαν αὐτῆς), καὶ οὐ ἐκφεύγομεν αὐτάς, ἐνῶ πλεῖστοι ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν πίπτουσιν εἰς τὴν πλάνην καὶ ἀπιστίαν Ἐκφεύγομεν δὲ οὐχὶ μετατιθέμενοι ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν θλίψεων, ἀλλὰ στηριζόμενοι, ἐνισχυόμενοι καὶ φυλαττόμενοι ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς πασῶν τούτων διὰ τοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου, τῆς πανοπλίας καὶ ἀσπίδος ἡμῶν. (Ψαλμ. α΄. 4) Καίτοι δὲ παραδεχόμεθα οὐ κατὰ παρόμοιον τρόπον μέλη τινὰ τοῦ σώματος ἐνδεχόμενον νὰ παραμείνωσι καὶ μέχρι τέλους ἀκριβῶς τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως, καὶ διέλθωσιν ὅλην αὐτῆς τὴν περίοδον, καὶ ἐν τούτοις νὰ ἐκφύγωσιν οὕτω τὰ ἐπερχόμενα δεινά, φρονοῦμεν οὐχ ἥτιον οὐ εἶναι καταφανές, οὐ πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος θέλουσι τελείως ἀπολυτρωθῆ — ἀνυψωθῆ εἰς ἔνδοξον κατάστασιν — πρὶν ἢ ἐπέλθωσιν αἱ δορυμύται φάσεις τῆς θλίψεως, — ἀφοῦ τὸ σῶμα συμπληρωθῆ καὶ ἡ θύρα κλεισθῆ.

Καθ' ὅλα τὰ παρελθόντα ἔτη εἶδομεν τὴν θύελλαν συναθροισομένην: αἱ ἰσχυραὶ στρατιαὶ συνάγονται καὶ ἐτοιμάζονται διὰ τὴν μάχην ἕκαστον δὲ ἐπερχόμενον ἔτος παρουσιάζει περισσότερα γοργὰ ἄλματα προόδου πρὸς τὴν προλεχθεῖσαν αὐτὴν κρίσιν. Ἐτούτοις καίτοι γνωρίζομεν οὐ ἀπαράμιλλοι συμφοραὶ θέλουσι ταχέως καταρτίψει πάντα νόμον καὶ τάξιν ἐν τῷ τῆς ἀβύσσου τῆς ἀναρχίας καὶ συγχύσεως, δὲν φοβούμεθα διότι «ὁ Θεὸς εἶναι καταφυγὴ ἡμῶν καὶ δύναμις, βοήθεια ἐτοιμοτάτη ἐν ταῖς θλίψεσι. Διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν φοβηθῆ καὶ ἂν σαλευθῆ [ἀποσυντεθῆ, περιέλθῃ εἰς ἀνασιτάωσιν] ἢ γῆ [ἢ παροῦσα διοργάνωσις τῆς κοινωνίας], καὶ μετατοπισθῶσι τὰ ὄρη [αἱ βασιλεῖται] εἰς τὸ μέσον τῶν θαλασσῶν [τῶν ἄνευ νόμου καὶ κυβερνήσεως ὄχλων] καὶ ἂν ἠχῶσι καὶ ταράττωνται τὰ ὕδατα αὐτῶν [διὰ τῶν ἐρίδων τῶν διαμαχομένων κομμμάτων], καὶ σείωνται [τρέμωσιν ἐκ φόβου καὶ ἐλλείψεως ἀσφαλείας] τὰ ὄρη [αἱ βασιλεῖται] διὰ τὸ ἔπαρμα [τὴν ἀπειλητικὴν καὶ ἐξεγειρομένην δύναμιν] αὐτῶν». — Ψαλμ. μστ΄. 1—3.

«Ποταμός, [ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ χάριτος] καὶ οἱ ῥύακες αὐτοῦ θέλουσιν εὐφραίνει τὴν πόλιν

τοῦ Θεοῦ, [τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν — ἀκόμη καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ἐμβρυώδει αὐτῆς καταστάσει, πρὸ τῆς ἀναψώσεως αὐτῆς εἰς ἐξουσίαν καὶ δόξαν], τὸν ἅγιον τόπον τῶν σκηνωμάτων τοῦ Υψίστου [τὸ ἁγιαστήριον — τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ὑψίστος εὐδοκεῖ νὰ κατοικήσῃ. Ὁ Θεὸς εἶναι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς δὲν θέλει σαλευθῆ: θέλει βοηθήσῃ αὐτὴν ὁ Θεός». — Ψαλμ. μστ'. 4, 5.

Κατὰ τὸν παρόντα ἀκόμη καιρὸν βλέπομεν πραγματοποιουμένην τὴν ὑποσχεθεῖσαν αὐτὴν βοήθειαν, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν παρουσῶν ἡμῶν ἀναγκῶν, διὰ τῆς προσλήψεως ἡμῶν εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρός, διῆς λαμβάνομεν γνῶσιν τῶν προθέσεων καὶ βουλῶν Αὐτοῦ, καὶ διαβεβαιούμεθα περὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐμενείας καὶ χάριτος Αὐτοῦ, καὶ γινώμεθα μάλιστα συνεργάται μετ' Αὐτοῦ. Τὴν βοήθειαν δὲ ταύτην θὰ βλέπωμεν παρεχομένην εἰς ἡμᾶς μετὰ τοῦ πλήρους τέλους τῆς σταδιοδρομίας ἡμῶν τότε δὲ θέλομεν ἐπὶ μᾶλλον βοηθηθῆ διὰ τῆς μεταθέσεως ἡμῶν εἰς ὑπεριέρας σφαιρας δράσεως εἰς τὰς ὁποίας καλούμεθα, καὶ πρὸς τὰς ὁποίας ἐπιμελῶς χωροῦμεν ἐν τῇ ὁδῷ ἡμῶν.

Ἄν καὶ δυνάμεθα νὰ ὦμεν βέβαιοι ὅτι ἡ «μετάθεσις» αὕτη καὶ τοῦ τελευταίου ζῶντος μέλους τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ λάβῃ χώραν μέχρι οὗ τὸ εἰς αὐτοὺς ἐμπιστευθὲν ἔργον, ἐνῶ εἰσέτι διατελοῦσιν ἐν σαρκί, περατωθῆ, πληροφοροῦμεθα, ἐντούτοις, ὡς εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ὅτι, μετ' οὗ πολὺ, τὸ ἔρχον ἡμῶν θέλει συντηρηθῆ — βαθμιαίως μὲν καὶ ἀρχάς, ἀκολουθῶν δὲ τελείως καὶ διὰ πάντως, ὁπότε «ἡ νύξ ἔλθῃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι». (Ἰωάν. θ'. 4.) Ἡ σκοτία δὲ τῆς νυκτὸς ἐκείνης θέλει διαλυθῆ μόνον διὰ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τῆς Χιλιετοῦς ἡμέρας. Ὅποταν δὲ τὸ ἔργον ἡμῶν συντελεσθῆ, καὶ ἡ νύξ ἐκείνη περιβάλλῃ ἡμᾶς πάντοθεν, τότε δυνάμεθα ν' ἀναμέσωμεν νὰ ἴδωμεν οὐχὶ μόνον τὰ νέφη τῆς θυέλλης καὶ καταγῆδος καθιστάμενα ἐπὶ μᾶλλον ζοφωδέστερα, ἀλλ' ἐπίσης νὰ ἀκούσωμεν καὶ αἰσθανθῶμεν τοὺς ἐγειρομένους «ἀνέμους», οἵτινες θέλουσι φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς ἀνεμοζάλης τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν — εἰς τὴν δεινὴν λαίλαπα

τῆς θλίψεως. Τότε ἔχοντες πλέον τελειώσει τὸ εἰς ἡμᾶς ὀρισθὲν ἔργον, τὸ καθῆκον ἡμῶν θέλει εἶσθαι « νὰ σταθῶμεν » ἐν ὑπομονῇ, ἕως οὗ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς μεταθέσεως καὶ μεταλλαγῆς ἡμῶν. — Ἐφεσ. σί'. 13.

Ἐπὶ πόσον χρόνον ἐνδέχεται νὰ εὐδοκήσῃ ὁ Κύριος καὶ ἐπιτρέψῃ ὥστε οἱ ἅγιοι Αὐτοῦ νὰ διατελῶσιν εἰς καταναγκαστικὴν ἀδράνειαν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον Αὐτοῦ, δὲν γνωρίζομεν, πιθανῶς ὁμως ἐπὶ τοσοῦτον μόνον χρόνον ὅσος θὰ ἤρκει διὰ τε τὴν πίστιν καὶ ὑπομονὴν νὰ ἐξασκήσωσι τὸ τέλειον αὐτῶν ἔργον. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ θέλουσιν ἀναπτυχθῆ τελείως, θὰ ἔχωσι δὲ δοκιμασθῆ καὶ ἐκδηλωθῆ. Ἡ δοκιμασία αὕτη τῆς ὑπομονῆς τῆς Ἐκκλησίας θέλει εἶσθαι ἡ τελικὴ αὐτῆς δοκιμασία. Τότε « θέλει βοηθήσῃ αὐτὴν ὁ Θεὸς κατὰ τὰ χαράγματα τῆς πρωΐας [αὐτῆς] » (Ψαλμ. μοί'. 5, μετάφρασις Lesser) — οὐχὶ κατὰ τὴν πρωΐαν ἣτις μέλλει νὰ ἀνατείλῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν αἴγλην τῆς ἀνατολῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ Κυρίου τῆς ὥς Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἣ τὰ χαράγματα τῆς πρωΐας αὐτῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν αὕτη μέλλει νὰ μεταλλαγῆ εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν ὁμοιότητα τοῦ Κυρίου αὐτῆς. Ἡ πρωΐα αὐτῆς θέλει προσηγηθῆ τῆς πρωΐας τῆς Χιλιετοῦς ἡμέρας.

Ἄσπερον ἢ ζοφερὰ αὕτη νῦν ὄλον ἐν προσεγγίζει ἤδη περὶ τοῦτου πληροφροῦμεθα, οὐχὶ μόνον ἐκ τῶν Γραφῶν ἀλλ' ἐπίσης ἐκ τῶν δυσσοιῶνων σημείων τῶν καιρῶν ἡ δὲ κατ' αὐτὴν τύχη τῆς ἐκκλησίας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀνθρώπινον αὐτῆς στάδιον, φαίνεται διαγεγραφομένη εἰς τὰς τελευταίας σελίδας τῶν βίβλων Ἡλίας τοῦ προφήτου καὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, περὶ ὧν ἤδη ἐπραγματεύθημεν. * Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ ἐνός, καὶ ὁ ἀνεμοστρόβιλος καὶ ἡ πυρίνη ἄμαξα ἣτις ἀπήγαγε τὸν ἕτερον ἐξ αὐτῶν, ὑποδηλοῦσι πιθανῶς κακοποίησιν καὶ θάνατον διὰ τὰ τελευταῖα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ Σιών δὲν πρέπει νὰ φοβῆται διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ θέλει βοηθήσῃ αὐτὴν. Ἡ ἀφιέρωσις αὐτῆς εἶναι μέχρι θανάτου, τὸ δὲ προνόμιον αὐτῆς εἶναι ν' ἀποδείξῃ τὴν ἑαυτῆς

* Τόμος Βος, σελ. 297—301.

πιστότητα: «Οὐκ ἔστι μαθητῆς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον, οὐδὲ δοῦλος ὑπὲρ τὸν Κύριον αὐτοῦ. Ἄρκετιὸν τῷ μαθητῇ ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, καὶ ὁ δοῦλος ὡς ὁ Κύριος αὐτοῦ». — Ματθ. ι'. 24—25.

Πιθανὸν θέλει συμβῆ ὥστε ὑπὸ μορφήν προσπαθειῶν πρὸς αὐτοσυντήρησιν ἐκ μέρους τῆς «Μεγάλης Βαβυλώνας» — τοῦ «Χριστιανικοῦ κόσμου» — ὁποῖαν αὕτη θὰ ἴδῃ τὴν εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν ἱεροκρατικὴν καὶ τὰς δεισιδαιμονίας ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν αὐτῆς ἐλαττουμένην, ὅτε τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως τῆς ἀληθείας θέλει καταδιωχθῆ καὶ παυθῆ ὡς ἐπιζήμιον εἰς τὸ σύστημά τῆς. Ἴσως δὲ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίστασιν ἢ διὰ τοῦ Ἠλία παριστωμένη τάξις, ἐπιμένουσα εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς ἀληθείας μέχρις τέλους, θέλει ὑποστῆ θάνατον, διέλθει οὕτως εἰς τὴν δόξαν καὶ ἐκφύγει τὰς δριμυτάτας φάσεις τοῦ ἐπερχομένου καιροῦ τῆς μεγάλης θλίψεως — εἰς τὴν κρίσιμον ἀκριβῶς στιγμὴν τῶν πραγμάτων, ὅποτε οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀρχίσωσι νὰ αἰσθάνωνται ὅτι ἀνάγκη νὰ προσφύγωσιν εἰς ἀπεγνωσμένα μέτρα πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κλονιζομένου οἰκοδομήματος τοῦ κατὰ κόσμον Χριστιανισμοῦ.

Καίτοι, λοιπόν, ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀκριβῶς θέλει λάβει χώραν ἡ ἀπολύτρωσις ἢ ἡ «μεταλλαγὴ» τῶν τελευταίων μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀναγράφεται, ὁ κατὰ προσέγγισιν καιρὸς εἶναι οὐχ ἥτιον σαφῶς πρόδηλος, ὡς ἐπικείμενος ἀμέσως ἀφοῦ κλεισθῆ «ἡ θύρα» (Ματθ. κε'. 10) ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν ἡ Βαβυλὼν ἤδη θεωρεῖ ὡς ἐχθρὸν αὐτῆς, καὶ ὡς σκοποῦσαν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτῆς, θὰ καταστῆ μᾶλλον γενικῶς γνωστὴ καὶ μᾶλλον εὐρέως διαδεδομένη ἀφοῦ ἡ «χάλαζα» θὰ ἔχη καταρρίψῃ εἰς μέγαν βαθμὸν τὰ καταφύγια τοῦ ψεύδους, καὶ ἀφοῦ τὸ ἤδη ἀπειλητικὸν κατὰ τῆς ἀληθείας μῖσος κορυφωθῆ οὕτως εἰς τόσον σφοδρὰν καὶ τόσον γενικὴν κατ' αὐτῆς καταφορὰν ὥστε νὰ σταματήσῃ πᾶσαν περαιτέρω πρόοδον τοῦ ἔργου εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἅγιοι ἀσχολοῦνται ἤδη. Ὁ Θεὸς δὲ θέλει ἐπιτρέψει νὰ γείνη τοῦτο ἅμα ὡς πάντες οἱ ἐκλεκτοὶ θὰ ὦσι πλέον «ἐσφραγισμένοι» Ἄλλὰ οἰαδῆποτε δεινοπαθήματα ἢ

φαινομενικαὶ συμφοραὶ καὶ ἂν ἀναμένωσι τοὺς ἁγίους καθ' ὃν χρόνον οὗτοι μένωσιν ἐν σαρκί, ὥστε νὰ σταματήσωσι τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτέλευσις εἶναι δι' αὐτοὺς φαγητὸν καὶ ποτὸν, ἄς παρηγορηθῶμεν ὁμῶς ἐνθυμούμενοι ὅτι τίποτε δὲν θέλει ἐπισυμβῆ ἡμῖν ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ ἀδείας τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι, εἰς πᾶσαν δοκιμασίαν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ὑπομονῆς ἡ χάρις Αὐτοῦ θέλει ἐπαρκεῖ διὰ τοὺς μένοντας ἐν Αὐτῷ, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους μένει ὁ Λόγος Αὐτοῦ. Ἄς ἀποβλέψωμεν πέραν τοῦ καταπειάσματος, καὶ ἄς τηρῶμεν τὸ ὄμμα τῆς πίστεως προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ βραβείου τῆς ἀνωκλήσεως ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτὸν — διὰ τοὺς κλητοὺς καὶ πιστοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς κατὰ τὸν προορισμὸν Αὐτοῦ — Ἀποκλ. ιζ'. 14, Ρωμ. η'. 28.

Ἐνῷ δὲ δυνάμεθα οὕτως ἀπὸ τε λογικῆς καὶ Γραφικῆς ἀπόψεως νὰ ὀρίσωμεν οὕτω κατὰ προσέγγισιν τὸν χρόνον καὶ τὰς περιστάσεις τῆς τελείας ἀπολυτρώσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου, ὁ τρόπος τῆς ἐνδοξάσεως αὐτῆς καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον ζήτημα βαθυτάτου ἐνδιαφέροντος, Πρὸς διευκρίνησιν δὲ τούτου προσφεύγομεν καὶ πάλιν εἰς τοὺς θείους χρησμούς.

Πρῶτον, ὁ Παῦλος διακηρύττει ὅτι, «Πάντες ἀλλαγώμεθα [τόσον οἱ ζῶντες ὅσον καὶ οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν ἁγίων]: δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν: ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομησαὶ οὐ δύναται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ». Ἡ δὲ «ἀλλαγὴ» αὕτη ἀπὸ τῆς φθορᾶς ἢ θνητότητος εἰς τὴν ἀθανασίαν, δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτελεσθῇ διὰ βαθμιαίας ἐξελίξεως, ἀλλὰ θέλει εἶσθαι σιγμιαία, «ἐν ἀτόμφ (ἐν μιᾷ σιγῇ), ἐνριπῇ ὀφθαλμοῦ», ὑπὸ τὸν ἤχον τῆς «ἐσχάτης σάλπιγγος» — ἦτις ἤδη ἤχεῖ. * — Α'. Κοριθ. ιε'. 53, 50, 52.

Πρὸς τούτοις, τὰ πάντα γενήσονται ἐν τάξει: τινὲς μέλλουσι νὰ δοξασθῶσιν ἢ «ἀλλαγῶσι» πρῶτοι, καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοὺς. Πολύτιμος ἐνώπιον Κυρίου ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τῶν ὁσίων Αὐτοῦ (Ψαλμ. ριστ'. 15): καίτοι δὲ πολλοὶ ἔχουσι

* Ὅρα Τόμον Βον, Κεφάλ. Ε'.

κοιμηθῆ ἀπὸ πολλοῦ, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐλησμονήθη. Τὰ δνόματα Αὐτῶν κατεγράφησαν ἐν οὐρανοῖς ὡς εὐπροσδέκτων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρωιοτόκων. Ὁ δὲ Ἀπόστολος κηρύττει ὅτι οἱ ζῶντες, ὅσοι ἀπομείνωσιν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐδόλως μέλλουσι νὰ προηγηθῶσι τῶν κοιμηθέντων. (Α΄. Θεσσαλ. δ΄. 15). Οἱ κοιμηθέντες ἐν τῷ Ἰησοῦ δὲν θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναμείνωσιν ἐν τῷ ὑπνῷ ὅπως τὰ ζῶντα μέλη τελειώσωσιν τὸν δρόμον των, ἀλλὰ θὰ ἀναστηθῶσιν ἀμέσως παρὰ τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἀνάστασις αὐτῶν θέλει εἶσθαι μία ἐκ τῶν πρώτων Αὐτοῦ πράξεων ὁποίαν ἀναλάβη τὴν μεγάλην Αὐτοῦ δύναμιν. Οὕτως, ὅθεν, τὰ κοιμηθέντα μέλη τοῦ Χριστοῦ θέλουσιν ἔχει τὴν προτεραιότητα τῆς εἰσόδου εἰς τὴν δόξαν.

Ἡ ἀκριβὴς χρονολογία τῆς ἐξεγέρσεως τῶν κεκοιμημένων ἁγίων δὲν ὑποδεικνύεται ἡμῖν ἀμέσως πως, ἀλλὰ δύναται νὰ πορισθῆ σαφῶς ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν περὶ τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρώπου. Ἀφοῦ οὗτος ἔλαβεν εἰς ἑαυτὸν τὴν βασιλείαν καὶ ἐπέστρεψε, τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ (ὅστις παριστᾷ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν) ἦν ἡ θεώρησις λογαριασμοῦ μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ (τῆς Ἐκκλησίας), εἰς τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸν ἀμπελῶνα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας Αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν πιστῶν ἐξ αὐτῶν. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἀπόστολος λέγει ἡμῖν ὅτι οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ μέλλουσι νὰ κληθῶσι πρὸς τοῦτο πρῶτοι, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν λογικῶς ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τῶν τοιούτων ἔλαβε χώραν ἅμα ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν Αὐτοῦ, ἀνέλαβεν ἐφ' ἑαυτὸν τὴν μεγάλην Αὐτοῦ δύναμιν.

Ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ Κύριος ἡμῶν ἤρχισε τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ἠθέλεν ἀποκαλύψει ἡμῖν τὸν χρόνον καθ' ὃν οἱ κεκοιμημένοι ἅγιοι ἐξηγέρθησαν εἰς τὴν ζωὴν καὶ δόξαν. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ἔχομεν εἰμὴ νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν παραλληλισμὸν τῆς Ἰουδαϊκῆς καὶ Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας. Ρίπτοντες βλέμμα εἰς τὸν τύπον, βλέπομεν ὅτι τὴν ἀνοιξιν τοῦ 33ου ἔτους Μ. Χ., τρία καὶ ἡμισυ ἔτη μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θερισμοῦ (29 μ. Χ.), ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνέλαβε, τυπικῶς, ἐφ' ἑαυτὸν τὴν δύναμιν

Αὐτοῦ, καὶ ἐξήσκησε βασιλικὴν ἐξουσίαν (ἴδε Ματθ. κα'. 5 — 15.) Προδήλως δὲ, ὁ μόνος σκοπὸς τῆς πράξεως ἐκείνης ἀπέβλεπε νὰ σημειώσῃ καὶ ὑποδείξῃ ἀντίστοιχὸν τι χρονικὸν σημεῖον κατὰ τὸν παρόντα θερισμόν, ὁπότε ἤθελεν ἀναλάβει ἐν πραγματικότητι τὸ βασιλικὸν ὑπουργημα, ἐξουσίαν, κλπ. τοῦτέστιν, εἰς τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1878, τρία καὶ ἡμίου ἔτη μετὰ τὴν δευτέραν Αὐτοῦ ἔλευσιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς περιόδου τοῦ θερισμοῦ, ὅστις ἤρξατο κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874. Τοῦ ἔτους λοιπὸν 1878 ὑποδεικνυομένου ὡς τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ Κύριος ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ εἰς Ἐαυτὸν τὴν μεγάλην Αὐτοῦ δύναμιν, λογικὸν εἶναι νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τότε ἤρχισεν καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῆς βασιλείας, τὸ πρῶτον διάβημα τῆς ὁποίας θὰ ἦτο ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ σώματός Του, τῆς Ἐκκλησίας, τὰ κεκοιμημένα μέλη τῆς ὁποίας θέλουσιν ἔχει τὴν προτεραιότητα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀνάστασις τῆς Ἐκκλησίας δεόν νὰ λάβῃ χώραν εἰς τινα χρόνον κατὰ τὸ «τέλος» τοῦτο ἢ τὴν περίοδον τοῦ «θερισμοῦ» (Ἀποκλ. ια'. 18), πιστεύομεν ὡς λογικώτατον συμπέρασμα, καὶ ὡς ἐν τελείᾳ ἀρμονίᾳ πρὸς ὄλον τὸ σχέδιον τοῦ Κυρίου, ὅτι εἰς τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1878, πάντες οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ λοιποὶ «νικηταὶ» τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, οἵτινες ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ Ἰησοῦ, ἀνέστησαν πνευματικαὶ ὑπάρξεις, ὅμοιαι πρὸς τὸν Κύριον καὶ Διδάσκαλον αὐτῶν, Ἐνῶ δ' οὕτως ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀνάστασις αὐτῶν εἶναι ἤδη τετελεσμένον γεγονός, καὶ συνεπῶς τόσον αὐτοὶ ὅσον καὶ ὁ Κύριος τῶν εἶναι ἤδη παρόντες ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ γεγονός ὅτι δὲν βλέπομεν αὐτοὺς, δὲν εἶναι πρόσκομμα εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὡς ὁ Κύριος αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ εἶναι ἤδη πνευματικαὶ ὑπάρξεις, καὶ, ὡς Αὐτός, ἀόρατοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἐπίσης τὰ γεγονότα, ὅτι οὗτοι εἶναι ἀόρατοι, ὅτι δὲν εὐρέθησαν διόλου τάφοι ἠνεφυγμένοι καὶ κενοί, καὶ ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ὠράθη ἐξερχόμενος τῶν κοιμητηρίων, δὲν εἶναι διὰ τοὺς μαθόντας καὶ γνωρίζοντας τί ὀφείλουσι νὰ προσδοκῶσιν ἰσχυραὶ ἀντιρρήσεις, — εἰς τοὺς μὴ λησμονοῦντας ὅτι ὁ ἀναστὰς Κύριος ἡμῶν οὐδεμίαν ἀφήκεν ὀπὴν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐνῶ αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι εἰς τοὺς

μὴ λησμονοῦντας ὅτι οὐδεὶς εἶδε τὸν ἀνασιάντα Λυτριοτὴν ἐκτὸς τῶν ὀλίγων εἰς τοὺς ὁποίους εἰδικῶς καὶ θαυματουργικῶς ἐφανερώσεν ἑαυτὸν, ὅπως ὡσεὶ μάρτυρες τῆς ἀναστάσεώς τοῦ καὶ οἴκτινες ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐνεφανίσθη ὑπὸ διαφόρους μορφὰς σαρκὸς ὅπως προφυλάξῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ τοῦ νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι Αὐτὸς ἦν εἰσέτι σάρξ, ἢ ὅτι οἰαδήποτε ἐκ τῶν μορφῶν τὰς ὁποίας οὗτοι εἶδον, ἦτο τὸ ἔνδοξον, τὸ πνευματικὸν Αὐτοῦ σῶμα. Οἱ ἐνθυμούμενοι ὅτι μόνον Σαοὺλ ὁ ἐκ Ταρσοῦ εἶδε τὸ πνευματικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦτο διὰ θαύματος, ἐνῶ οἱ λοιποὶ πέριξ οὐδὲν εἶδον, ὅτι δὲ τοῦτο ἐστοίχισεν εἰς αὐτὸν τὴν ὄρασιν αὐτοῦ, θὰ διίδωσιν εὐχερῶς ὅτι, τὸ ὅτι δὲν ἔχουσιν ἴδει τοῦ; ἀνασιάντος ἀγίους διὰ τῶν φυσικῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν, δὲν ἀποτελεῖ ἰσχυροτέραν ἀντίρρησην κατὰ τοῦ γεγονότος τῆς ἀναστάσεως αὐτῶν, παρ' ὅτι ἀποτελεῖ τὸ ὅτι δὲν ἔχουσιν ἴδει τὸν Κύριον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος θερισμοῦ, ὡς ἐπίσης κατὰ τοῦ ὅτι οὐδέποτε εἶδον ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι, καθ' ὄλον τὸν αἰῶνα αὐτὸν τοῦ Εὐαγγελίου, διετέλεσαν «λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀπεστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν».*

Ἡ πεποίθησις ἡμῶν ὅτι ἡ Βασιλεία ἤρξατο ἐγκαθισταμένη, ἢ ἐτέθη ἐν ἐξουσίᾳ, εἰς τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1878, παρατηρητέον ὅτι, βασιίζεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς βάσεως, ἐφ' ἧς καὶ ἡ πεποίθησις ἡμῶν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἔλαβε χώραν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874, καὶ ὅτι ὁ θερισμὸς τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου ἤρξατο κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Τότε «τὸ ὄρος [ἢ βασιλεία] τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου» ἢ Ἐκκλησία, ἤρξατο «ὑψουμένη ὑπεράνω τῶν βουνῶν» [βασιλειῶν] τῆς γῆς, καὶ τότε ἐπίσης τὸ ἔργον τῆς κρίσεως τῆς «Βαβυλῶνος», τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, καὶ πάντων τῶν ἐθνῶν τοῦ κόσμου, ἤρξατο ἐπιτελούμενον, προπαρασκευαστικῶς διὰ τὴν τελικὴν, αὐτῶν ἀνατροπὴν.

Οὐδ' ἀντιφάσκει πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην τὸ ὅτι ἡ πλειονότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀνυψώθησαν καὶ ἐδοξάσθη-

* Ὁρα Τόμεν Π' ον, Κεφάλ. Ε'.

σαν ἤδη, ἐνῶ ὀλίγα ἐκ τῶν τελευταίων μελῶν τοῦ βασιλείου αὐτοῦ ἱερατεύματος διατελοῦσιν εἰσέτι «ζῶντες καὶ περιλειπόμενοι» καθότι, ὡς εἶδομεν, ὁ Ἀπόστολος προεῖπεν ἀκριβῶς τὴν τάξιν ταύτην τῶν γεγονότων. Τὸ νὰ εἶναι τις μεταξὺ τῶν περιλειπομένων τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ὄνειδος καὶ τὸ νὰ εἶναι τις τελευταῖος ἀκριβῶς ἐξ ἐκείνων οἵτινες μέλλουσι νὰ «ἀλλαγῶσι», τοῦτο δὲν θέλει εἰσθαι ὑποτίμησις ἢ δυσφημία. Πλεῖστα ὄσα μέρη τῶν Γραφῶν μαρτυροῦσιν ὅτι ὑπάρχει εἰδικόν τι ἔργον διὰ τὰ τελευταῖα μέλη τοῦ σώματος ὅπως ἐργασθῶσιν ἐντεῦθεν τοῦ καταπετάσματος, τόσον σπουδαῖον καὶ τόσον οὐσιῶδες ὡς μέρος τοῦ ἔργου τῆς Βασιλείας, ὅσον εἶναι τὸ ἔργον τῶν δεδοξασμένων μελῶν τῶν πέραν τοῦ καταπετάσματος. Διότι, ἐνῶ ἡ δεδοξασμένη Κεφαλὴ καὶ τὰ μέλη ἐκεῖνα τοῦ σώματος, τὰ ἐκεῖθεν τοῦ καταπετάσματος ἔχουσι τὴν πλήρη ἐπίβλεψιν τῶν ἤδη ἐπιτελουμένων, καὶ μετ' οὐ πολὺ μέλλουσῶν νὰ εἰσαχθῶσι καὶ ἐγκαθιδρυθῶσιν ἐν τῷ κόσμῳ μεγάλων μεταβολῶν, τὰ λοιπὰ μέλη, τὰ ὁποῖα παραμένουσιν εἰσέτι ἐν τῇ σαρκί, χρησιμεύουσιν ὡς ὄργανα τῆς Βασιλείας πρὸς δημοσίευσιν διὰ τοῦ λόγου διὰ τῆς γραφίδος, διὰ βιβλίων καὶ διὰ φυλλαδίων, «τῶν Εὐαγγελίου τῆς μεγάλης χαρᾶς, ἧτις ἔσεται παντὶ τῷ λαῷ» Οὗτοι γνωρίζουσιν εἰς τὸν κόσμον τὰς μακαρίας ἀγγελίας τοῦ φιλανθρώπου καὶ αἰωνίου σχεδίου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ὁ καιρὸς ἐστὶν ἐγγὺς διὰ τὴν ἔνδοξον συμπλήρωσιν τοῦ σχεδίου τούτου Ἐφιστῶσι δὲ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ μόνον εἰς τὸν ἐπικείμενον καιρὸν τῆς μεγάλης θλίψεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μέλλουσας νὰ ἐπακολουθήσωσιν εὐλογίας ὡς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ Μέγα, ὄθεν, καὶ σπουδαῖον ἔργον ἐδόθη πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὰ περιλειπόμενα μέλη: Τοῦτο εἶναι ὄντως ἔργον τῆς Βασιλείας, καὶ συνοδεύεται ὡσαύτως ὑπὸ τῶν χαρῶν καὶ εὐλογιῶν τῆς Βασιλείας. Καίτοι δ' οὗτοι παραμένουσιν εἰσέτι ἐν σαρκί καὶ ἐπιδιώκουσι τὸ εἰς αὐτοὺς ταχθὲν ἔργον διὰ θαπάνης αὐτοθυσίας. καὶ ἔχουσι ν' ἀντιμετωπίσωσι ἰσαύτως καταφορὰς καὶ ἐναντιώσεις, οὗτοι εἰσέρχονται ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτῶν, — τὴν χαρὰν τῆς πλήρους κατανοήσεως τοῦ

θείου σχεδίου, καὶ τοῦ προνομίου τοῦ νὰ χρησιμοποιῶνται ὡς ὄργανα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου, καὶ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ Ἀντρωτοῦ αὐτῶν, νὰ προσφέρωσιν αἰωνίαν ζωὴν καὶ μακαριότητα εἰς πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς.

Οὗτοι, μετὰ τῶν ὁποίων κηρύττουσιν ἀγγελιῶν ἀναφέρονται σαφῶς ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἡσαίου (γβ'. 7) ὡς οἱ «πόδες», ἢ τὰ τελευταῖα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί, ὁπότεν οὗτος λέγει: «Πόσον ὠραῖοι εἶναι ἐπὶ τῶν ἀρέων [βασιλειῶν] οἱ πόδες τοῦ εὐαγγελιζομένου, τοῦ κηρύττοντος εἰρήνην! Τοῦ εὐαγγελιζομένου ἀγαθὰ, τοῦ κηρύττοντος σωτηρίαν [ἀπολύτρωσιν]. Τοῦ λέγοντος πρὸς τὴν Σιών, ὁ Θεὸς σου βασιλεύει! [Ἦρχισεν ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, ἧτις θέλει φέρει ἀπολύτρωσιν πρῶτον εἰς τὴν Σιών, καὶ ἐπὶ τέλος εἰς πᾶσαν τὴν στενάζουσαν κτίσιν] Οἱ φύλακές σου θέλουσιν ὑψώσει φωνὴν ἐν φωναῖς ὁμοῦ θέλουσιν ἀλαλάζει διότι θέλουσιν ἰδεῖ [εὐκρινῶς] ὄφθαλμὸς πρὸς ὄφθαλμόν, δταν ὁ Κύριος ἀνορθώσῃ τὴν Σιών».

Πτωχοί, μεμωλωπισμένοι πόδες, οἱ ἤδη καταπεφρονημένοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων! Οὐδεὶς πλὴν ὑμῶν ἐκτιμᾷ τὰ ὑμέτερα προνόμια. Οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν χαρὰν ἣν ἤδη αἰσθάνεσθε, διακηρύττοντες τῆς παροῦσαν ἀλήθειαν, λέγοντες εἰς τὴν Σιών ὅτι ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Βασιλείας ἐγγίζει, καὶ ἐξαγγέλλοντες ὅτι, ἡ ὅσον οὐπω ἐγκαθισταμένη βασιλεία τοῦ Ἐμμανουήλ, ἡ βασιλεία τῆς δικαιοσύνης, μέλλει νὰ εὐλογῆσῃ πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς. Καίτοι ὁμως περιφρονοῦμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων οἱ «πόδες» τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ παροῦσα αὐτῶν ἀποστολή, μεγάλως ἐκτιμῶνται εἰς τὸ πέραν τοῦ καταπειτάσματος ὑπὸ τῶν δεδοξασμένων ἀδελφῶν μελῶν τοῦ σώματος, καὶ τῆς ἐνδόξου αὐτῶν Κεφαλῆς, ὅστις προθύμως θέλει ὁμολογήσει τοὺς τοιοῦτους πιστοὺς ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ, καὶ πάντων τῶν ἁγίων Αὐτοῦ ἀγγέλων.

Ἡ ἀποστολή τῶν «ποδῶν», ἧτις δὲν ἀποτελεῖ ἀσήμαντον μέρος τοῦ ἔργου τῆς Βασιλείας, θέλει ἀχθῆ εἰς πέρας. Καίτοι δὲ ἡ ἀγγελία ἦν οὗτοι διακηρύττουσι εἰς πανδῆμως καὶ δυσφημεῖται, καὶ αὐτοὶ οὗτοι περιφρονοῦνται ὑπὸ τοῦ κόσμου

ὡς μωροὶ (χάριν τοῦ Χριστοῦ)—ὡς ἐπίσης ἐλογίσθησαν καὶ ἀπεκλήθησαν πάντες οἱ πιστοὶ Αὐτοῦ δοῦλοι καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, — ἐνιούτοις, πρὶν πάντες «ἀλλαγῶσι» καὶ ἐνωθῶσι μετὰ τῶν δεδοξασμένων μελῶν πέραν τοῦ καταπειάσματος, οὗτοι, ὡς ὄργανα τῆς Βασιλείας, μέλλουσι νὰ ἀφήσωσι τοιαῦτα ὑπομνήματα περὶ τῆς Βασιλείας ἐκείνης καὶ τοῦ ἐν τῷ παρόντι καὶ τῷ μέλλοντι ἔργου αὐτῆς, τὰ ὁποῖα θέλουσιν εἶσθαι πολῦτιμοι πληροφοροῖαι διὰ τε τὸν κόσμον καὶ διὰ τὰ μὴ εἰσέτι ἀνεπτυγμένα καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ φροντίδων βεβαρυμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα, καίτοι ἀφιερωμένα εἰς τὸν Θεόν, θὰ ἔχωσιν ἀμελήσει νὰ τρέξωσιν οὕτως ὥστε νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω ἡμῶν κλήσεως.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι πάντες οἱ εἰς τὴν τάξιν τῶν «ποδῶν» ἀνήκοντες θέλουσιν ἀσχοληθῆ οὕτως ἐξαγγέλλοντες δημοσίως τὰς ἀγαθὰς αὐτὰς ἀγγελίας, καὶ λέγοντες πρὸς τὴν Σιών, «Ὁ Θεὸς σου βασιλεύει — ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἤρχισε! Καὶ πάντες ἀκόμη ὄσον εἶναι ἀληθεῖς φύλακες δύνανται κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν νὰ ἴδωσιν εὐκρινῶς, ὡς εἰς ἄνθρωπος, καὶ δύνανται ὁμοθυμαδὸν καὶ ἑναρμονίως νὰ ψάλλωσι τὸ νέον ᾄσμα τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀρνίου, τὸ τόσον σαφῶς διδασκόμενον εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, ὅστις «ἦν τύπος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν», ἀλλ' ἐπίσης εἰς τὰς σαφειάτας ἀποκαλύψεις τοῦ Ἀρνίου τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐν τοῖς συγγράμμασι τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐμπεριεχομένας, — λέγοντες, «Δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοὶ Σου» «Πάντα τὰ ἔθνη ἤξουσι καὶ προσκυνήσωσιν ἐνώπιόν Σου». — Ἀποκλ. ιε'. 3, 4.

Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἢ ἐκ τῆς τάξεως τῶν «ποδῶν» θέλουσι παρέλθει ἐκ τῆς ἐνεσιτώσης καταστάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ, καίτοι συχνάκις διατελοῦντες κεκαπιακότες καὶ πεπληγωμένοι, θὰ χαίρωσιν ὁμως καὶ ἀγάλλωνται πάντοτε εἰς τὸ πέραν τοῦ καταπειάσματος, — «ἀλλαγέντες» ἐν ἀτόμφῳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἀπὸ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἀθανασίαν, ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας εἰς τὴν δύναμιν, ἀπὸ τῆς δυσφημίας εἰς τὴν δόξαν, ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης εἰς τὴν οὐρανίαν κατάστασιν, ἀπὸ ζωϊκῶν εἰς πνευματικὰ σώματα. Ἄλλὰ τὸ ἔργον τῶν δὲν θέλει παύσει διὰ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης διότι πάντες ὅσοι θέλουσιν λογισθῆ

ἄξιοι τῆς τοιαύτης ἀλλαγῆς εἰς τὴν δόξαν θέλουσι εἶσθαι ἤδη καταγεγραμμένοι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Βασιλείας, ἐντεῦθεν τοῦ καταπειάοματος Μόνον ἢ κόπωσης, τὸ γνώρισμα τῆς ἐργασίας, θέλει παύσει διὰ τῆς ἀλλαγῆς — «ἀναπαήσονται [ἀναπαύσονται] ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν». — Ἀποκλ. ιδ'. 13.

Ἡ ἀλλαγὴ τῶν μελῶν αὐτῶν τοῦ σώματος, τῶν «ποδῶν», θέλει φέρει αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν κοινωνίαν δόξαν καὶ δύναμιν, εἰς ἣν ἔχουσι ἤδη εἰσέλθει τὰ κοιμηθέντα μέλη: θέλουσι «ἄρπαγῆ» ἀπὸ τῶν γηίνων συγθηκῶν ὅπως ἐνωθῶσι «μετὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ἄερα — εἰς τὴν πνευματικὴν κυριαρχίαν καὶ διοίκησιν τοῦ κόσμου. Ὡς ἔχομεν δεῖξει ἤδη* ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος «ἄηρ» συμβολίζει πνευματικὴν ἀρχὴν ἢ ἐξουσίαν. Ὁ διάβολος ἐπὶ μακρὸν κατεῖχε τὴν θέσιν «τοῦ ἄρχοντος τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος» (Ἐφεσ. β'. 2), καὶ ἐχρησιμοποίησεν ὡς συνεργάτας καὶ συναρχοντας ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἐκ τῶν μεγάλων τῆς Βαβυλῶνος, οἵτινες ὑπὸ τὰς ἀποτυφλοῦσος πλάνος αὐτοῦ, φρονοῦσιν ἐπὶ ἀληθείας ὅτι προσφέρουσι λατρείαν εἰς τὸν Θεόν. Ἐν τῷ ὠριομένῳ ὁμοῦ καιρῷ ὁ νῦν «ἄρχων τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος» θέλει δεθῆ, ἵνα μὴ ἀπαιτᾷ πλέον οἱ δὲ νῦν οὐρανοί, τὸ μέγα ἀντιχριστιανικὸν σύστημα θέλει «παρέλθει ἐν συριγμῷ», ἐνῷ ὁ ἀληθὴς ἄρχων τοῦ ἀέρος ὁ ἀληθὴς πνευματικὸς ἄρχων, ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, θέλει λάβει τὴν βασιλείαν καὶ ἰδρῦσει τοὺς «νέους οὐρανοὺς,» ἐνώπων μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἣ τῷ ἀέρι, τὴν νύμφην Αὐτοῦ, τοὺς «νικῶντας» τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος. Τοιοῦτοτρόπως δὲ οἱ «νέοι οὐρανοί» θέλουσι ἀντικαταστήσει τὰς παρούσας δυνάμεις τοῦ «ἀέρος».

Ἄλλὰ, θὰ ἀποθάνωσι πάντες οὗτοι, — πάντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ σῶμα ὡς «πόδες», οἵτινες θέλουσι εἶσθαι ζῶντες καὶ περιλειπόμενοι μέχρι τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου; Βεβαίως πάντες οὗτοι ἀφιέρωσαν ἑαυτοὺς — «μέχρι θανάτου,» καὶ περὶ τούτων εἶναι εὐκρινῶς γεγραμμένον ὅτι δέον πάντες νὰ ἀποθάνωσι. Οὐδὲν Γραφικὸν χωρίον ἀναιρεῖ τὴν σκέψιν

* Τόμ. Α'. σελ. 959—60.

ταύτην. Ὁ Θεὸς διακηρύττει διὰ τοῦ προφήτου, λέγων, — «Ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ [ἰσχυροί] εἰσθε σεῖς! Καὶ υἱοὶ Ὑψίστου [Θεοῦ] πάντες. Σεῖς ὅμως ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε». — Ψαλμ. πβ'. 6.

Ἡ λέξις ἥτις ἐνταῦθα μεταφράζεται «ἄρχοντες» σημαίνει ἀρχηγούς ἢ ἡγέτας. Οἱ δὲ ὑπαινισσόμενοι δύο ἀρχηγοὶ ἢ ἄρχοντες εἶναι ὁ Ἀδάμ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς. Ἀμφότεροι ἀπέθανον, ἀλλὰ διὰ διάφορον ἕκαστος αὐτῶν αἰτίαν. Ὁ Ἀδάμ μὲν διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἁμαρτίαν, ὁ δὲ Χριστὸς ὡς ἐκουσία θυσία διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου Πᾶσα δὲ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δικαιομένη διὰ πίστεως εἰς τὴν θυσίαν Αὐτοῦ, **λογίζεται ὡς ἀπηλλαγμένη τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδάμ,** καὶ τῆς εἰς τὴν ἁμαρτίαν ἐκείνην ἐπιβληθείσης ποινῆς, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τὰ μέλη αὐτῆς γείνωσι μέτοχοι τοῦ Χριστοῦ ὡς συνθυσιάζοντες μετ' Αὐτοῦ. Ὡς τοιούτων δὲ συνθυσιαζόντων μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅτι ὁ θάνατος τῶν ἁγίων ἐκτιμᾶται ὡς πολύτιμος παρὰ Θεοῦ (Ψαλμ. ρισί'. 15). Τὰ συκοινωνὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποθνήσκοντα, ἀναγνωρίζονται ὡς «ἀποθανόντα **σὺν Χριστῷ**», ὡς «γεγονότες σύμφυτοι τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ». Πίπτουσι δὲ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων, — οὐχὶ ὡς ὁ πρῶτος, ἀλλ' ὡς ὁ δεύτερος Ἀδάμ, ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀνταναπληροῦντες τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ. — Κολοσ. α'. 24.

Ὅτι ὁ ὄρος «θεοί», ἰσχυροί, ἐν τῷ ἐδαφίῳ τούτῳ, ἐφαρμόζεται εἰς πάντας τοὺς υἱοὺς τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ οἵτινες θὰ εἶναι συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, τοῦ κληρονόμου τῶν πάντων, κατεδείχθη ἤδη διὰ τῆς εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ ἀναφορᾶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. — Ἰωάν. ι'. 34—36.

«Ὑμεῖς πάντες ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε» ἀλλὰ, «Ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω πάντες οὐ **κοιμηθῶμεθα**». Τὸ ἀποθανεῖν σημαίνει ἄλλο τι, τὸ δὲ «κοιμηθῆναι» ἢ παραμεῖναί τινα ἀναίσθητον νεκρὸν, σημαίνει ἐνετελῶς διάφορόν τι. Ἡ μαρτυρία, ὅθεν, τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅτι πάντες οἱ ἅγιοι δεόντὰ ἀποθάνωσιν, ἀλλ' ὅτι πάντες δὲν θέλουσι κοιμηθῆ. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπέθανε καὶ ἐκοιμήθη μέχρι τῆς τρίτης ἡμέ-

ρας, ὅποτε ὁ Πατὴρ ἀνέστησεν Αὐτὸν. Ὁ Παῦλος καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι ἀπέθανον, καὶ οὕτως «ἐκοιμήθησαν», ἕνα ἀναπαυθῶσιν ἀπὸ τοῦ ἔργου καὶ τῶν κόπων αὐτῶν, νὰ κοιμηθῶσιν ἐν τῷ Ἰησοῦ», καὶ προσμένωσι τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνάστασιν καὶ συμμετοχὴν εἰς τὴν Βασιλείαν, κατὰ τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου Συνεπῶς, ὅποτιαν ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας, ἐπέστη ἐπίσης καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἀφυπνίσεως καὶ ἐξεγέρσεως αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου. Πρὸς τίνα λόγον ἔδει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀναμονὴ καὶ ὁ ὕπνος αὐτῶν, μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἐνταῦθα, καὶ ἀφοῦ ὁ χρόνος τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ ἐπέστη; Οὐδεὶς λόγος πρὸς τοῦτο δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐπομένως πιστεύομεν ὅτι οὗτοι δὲν κοιμῶνται πλέον, ἀλλ' ὅτι ἤδη ἀνέστησαν καὶ εἶναι μετὰ τοῦ Κυρίου αὐτῶν καὶ ὅμοιοι πρὸς Αὐτὸν. Καὶ ἂν ἡ ἐξακολούθησις αὐτῶν ἐν τῷ ὕπνῳ τοῦ θανάτου δὲν εἶναι πλέον ἀναγκαία, οὔτε εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖον ὅπως οἰοιδήποτε ἐκ τῶν ἁγίων, οἷνιες ἀποθνήσκουσι τόρα, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, «κοιμῶνται» ἢ παραμένωσιν ἐν θανάτῳ, ὅπως ἀναστηθῶσιν εἰς μέλλοντά τινα χρόνον. Οὐχί, χάρις τῷ Θεῷ! Ὁ Ζωοδότης εἶναι παρῶν, ἀπὸ δὲ τοῦ 1878, ὅποτε ἀνέλαβε τὴν δύναμιν Αὐτοῦ τὴν μεγάλην καὶ ἤρξατο ἐξασκῶν τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν, οὐδὲν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῶν εἶναι ἀνάγκη πλέον ὅπως κοιμῶνται. Ἐπομένως διὰ πάντας τοὺς «πόδας», οἷνιες ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου καὶ ἐφεξῆς, ἡ στιγμή τοῦ θανάτου εἶναι καὶ ἡ στιγμή τῆς ἀλλαγῆς αὐτῶν. Οὗτοι ἀποθνήσκουσιν ὡς ἄνθρωποι, καὶ ὁμοίως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν γίνονται ὅμοιοι πρὸς τὸν Κύριον αὐτῶν, ἔνδοξοι πνευματικαὶ ὑπάρξεις. Ἀρπάζονται ἀπὸ τῶν γῆινων ὄρων καὶ συνθηκῶν ὅπως ὦσι πάντοτε μετὰ τοῦ Κυρίου — «εἰς τὸν ἀέρα» — ἐν τῇ δυνάμει καὶ δόξῃ τῆς Βασιλείας.

Μόνον ἀφοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπετέλεσε τὴν θυσίαν τῆς ἀνθρωπίνης Αὐτοῦ φύσεως καὶ ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, μεταλλαγείς εἰς πνευματικὴν ὑπόστασιν, διεκήρυξεν, εἰπὼν. «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς (Ματθ. κη'.

18.) Ομοίως δὲ δὲν θέλει εἶσθαι πλήρης Χριστὸς (ἡ Ἐκκλησία) οὐδὲ θέλει ἐξουσιοδοτηθῆτε τελείως διὰ τὸ μέλλον μέγα ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων, μέχρις οὗ πάντα τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ θὰ ἔχωσιν ἀκολουθήσει πλέον τὸ παράδειγμα τῆς Κεφαλῆς, καὶ περατώσωσι τὴν θυσίαν ἑαυτῶν διὰ θανάτου.

Ἐξ ἀπόψεως τῶν ἀληθειῶν τούτων πόσον πλήρης σημασίας παρίσταται ἡ διακήρυξις, «**Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι ναί**, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαήσονται (ἀναπαύσονται) ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν». (Ἀποκλ. ιδ'. 13.) Οὐδαμοῦ τῶν Γραφῶν ὁ θάνατος παρίσταται ὡς μακαριότης, ὑπὸ οἵανδήποτε ἔποψιν, ἐξαιρᾷ εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς Γραφῆς καὶ μόνον καὶ εἰς τὴν ἐξαιρέσιν ταύτην ἀκόμη ἡ μακαριότης αὕτη ὀρίζεται ἰδιαιτέρως ὡς ἐφαρμόσιμος εἰς ὠρισμένην καὶ εἰδικὴν τινα ἐποχὴν * — «**ἀπάρτι**». Καὶ τότε δὲ ἀκόμη, παρατηρητέον ὅτι, ὁ θάνατος παρίσταται ὡς μακαριότης μόνον δι' εἰδικὴν τινα τάξιν — «**τοὺς νεκροὺς τοὺς ἀποθνήσκοντας**». Ἡ ἔκφρασις δ' αὕτη δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆτε ὡς σφάλμα, ἀλλ' ὡς λίαν ἐνδεδειγμένη καὶ ἔντονος περιγραφή τῆς μικρᾶς αὐτῆς τάξεως τῶν ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ θάνατος θέλει εἶσθαι μακαριότης. Ἡ τάξις αὕτη ἀποτελεῖ «**τοὺς πόδας Αὐτοῦ**». Καὶ, ὡς ἤδη κατεδείχθη, ἕκαστον μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ δέον νὰ τελειώσῃ τὴν θυσίαν αὐτοῦ ἐν πραγματικῷ θανάτῳ.

Οὗτοι καὶ μόνον εἶναι οἱ νεκροὶ οἱ ἀποθνήσκοντες. Οὗτοι λογίζονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς ἤδη νεκροί, καὶ ὡς τοιοῦτους προτιρέπονται νὰ λογίζωνται ἑαυτοὺς: «**Λογίσεσθε ἑαυτοὺς εἶναι νεκροὺς τῇ ἁμαρτίᾳ**». Οὐδόλως δὲ δύναται νὰ λεχθῆτε περὶ ἄλλων νεκρῶν ὡς θνησκόντων, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς τῆς τάξεως τῶν νεκρῶν, οἵτινες πρέπει νὰ τελειώσωσι τὸ στάδιον

* Ὅποταν εἰς τινα τῶν μεθεπομένων τόμων ἐξετάσωμεν τὰς θαυμασίας ὁράσεις τοῦ συγγραφέως τῆς Ἀποκαλύψεως, θέλει ἐνκρινῶς καταφανῆτε ὅτι ἡ ἐνταῦθα ὑποδεικνυμένη ἐποχὴ διὰ τῆς λέξεως «**ἀπάρτι**», ὡς ἐκ τῶν γεγονότων σημειοῦται, εἶναι ἐγγύτατα σύγχρονος τῷ 1878, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐξετασθεισῶν προφητειῶν.

τῆς θυσίας ἐν πραγματικῷ θανάτῳ.

Τοιοῦτοτρόπως θέλει βοηθήσει ὁ Θεὸς τὴν Σιών εἰς τὰ χαράγματα τῆς πρωίας αὐτῆς — εἰς τὴν πρωίαν τῆς αἰωνίου ἡμέρας τοῦ θριάμβου τοῦ Χριστοῦ. Καὶ οὕτω βοηθεῖ αὐτὴν ἤδη. Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ὅπως ἀνεπαισθήτως διὰ τὸν κόσμον, οἱ ἅγιοι ἀλλάσσονται, μεταβάλλονται, ἤδη καὶ ἐνοῦνται μετὰ τῆς σιραιῆς τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας. Ὅσοι δὲ ἀπομένουσι μέχρι τέλους κηρύττουσι τὸ αἰώνιον Εὐαγγέλιον, μέχρις οὔ ἢ θύρα κλεισθῆ καὶ πᾶσα εὐκαιρία πρὸς ἐργασίαν τελειώσῃ. Τότε θέλουσι «στιαθῆ» ἐν πίστει καὶ ὑπομονῇ καὶ ἀναμείνει τὴν μεταλλαγὴν τῶν, ἀποδεχόμενοι γηθοσύνως τὴν ἀπολύτρωσιν δι' οἰουδήποτε μέσου ὁ Θεὸς ἤθελεν εὐδοκήσει νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς.

Τοιοῦτοτρόπως δὲ θέλουσι σωθῆ ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης καταιγίδος τῆς θλίψεως, ἧτις θέλει ἐπακολουθήσει τὴν ἀναχώρησιν τῶν, ὡς ἐπίσης θέλουσι διαφυλαχθῆ κατὰ τὸ πρῶτον μέρος τῆς μάχης, κατὰ τὴν ὁποίαν **χιλιὰς** θέλει πίπτει εἰς τὴν ἀπιστίαν, καὶ θέλει κατανικᾶσθαι ὑπὸ τῶν ποικίλων λοιμῶν τῆς πλάνης, ἀπέναντι ἐνὸς ὄσις θὰ ἴσταιται — Ψαλμ. κα'. 7.

Καθ' ὅσον λοιπὸν ὁ καιρὸς τῆς θλίψεως ἐγγίξει, ἀνάγκη νὰ περιμένωμεν ὅτι ἡ ἀληθῆς Ἐκκλησία ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτῆς καταστάσει, ἢ διὰ τοῦ Ἡλίου καὶ Ἰωάννου προτυκουμένη τάξις, θέλει ἐλαττωθῆ εἰς ἐπιρροὴν καὶ ἀριθμὸν, ἐνῶ ὁ ἐν θριάμβῳ καὶ δόξῃ Χριστοῦ, τὸ αὐτὸ σῶμα εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα τοῦ καταπετάσματος θέλει αὐξάνει, ὡς προφητικῶς διευπώθη τοῦτο εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἰωάννου. — Ἰωάν. γ'. 30.